

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců JUDr. Jarmily Ďáskové a Mgr. Petra Sedláka, v právní věci žalobce **M. V.**, zast. JUDr. MgA. Michalem Šalomounem, Ph.D., advokátem se sídlem Třebíč, Bráfova tř. 52, proti žalovanému **Úřadu městyse Okříšky**, stavebnímu úřadu, se sídlem Okříšky, Jihlavská 1, za účasti osoby zúčastněné na řízení Mgr. S. Č., o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou dne 27.12.2010 u Krajského soudu v Brně se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 5.2.2010, sp. zn. Výst. 11/10-C, kterým bylo rozhodnuto o užívání stavby na základě kolaudačního souhlasu k žádosti stavebníka.

Žalovaný ve svém vyjádření navrhl zamítnutí žaloby s tím, že stavba byla dodatečně povolena v roce 2008, v současné době se již konala jen závěrečná kontrolní prohlídka, přičemž účastníkem kontrolní prohlídky je pouze stavebník a podle povahy věci k ní může být přizván též projektant, stavbyvedoucí a dotčené orgány. O konání závěrečné kontrolní prohlídky nemusí být vyrozuměn ani právní zástupce žalujícího.

O žalobě rozhodl Krajský soud v Brně nejprve usnesením ze dne 15.6.2011, č.j. 31A 115/2010-24, kterým žalobu odmítl. Ke kasační stížnosti žalobce bylo toto rozhodnutí zrušeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 21.6.2012, č.j. 9 As 104/2011-60. Poté Krajský soud v Brně opětovně rozhodl o žalobě usnesením ze dne 17.10.2012, č.j. 31A 115/2010-91, které nabylo právní moci 25.10.2012. Rovněž toto usnesení bylo následně ke kasační stížnosti žalobce zrušeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 18.12.2012, č.j. 9 As 161/2012-53. Tento rozsudek nabyt právní moci dne 18.1.2013. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud zavázal Krajský soud v Brně k postupu dle § 37 odst. 5 s.ř.s., s tím, že je nutno umožnit žalobci doplnit žalobu tak, aby bylo vedeno nikoli řízení podle § 65 s.ř.s., nýbrž řízení ve smyslu § 82 s.ř.s., a dále zavázal zdejší soud k meritornímu rozhodnutí o žalobě v řízení dle § 82 a násl. s.ř.s., neboť opačný přístup by v posuzované věci znamenal odepření soudní ochrany.

Při plné vázanosti závěry uvedenými v posledně citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu následně krajský soud usnesením ze dne 5.2.2013, č.j. 31A 115/2010-113 vyzval žalobce k doplnění a upřesnění své původní žaloby ze dne 27.12.2010 v rozsahu uvedeném ve výroku tohoto usnesení, tak, aby bylo možno vést řízení o této žalobě ve smyslu § 82 a násl. s.ř.s.

Na tuto výzvu soudu reagoval žalobce podáním ze dne 21.2.2013 označeným jako žaloba před nezákonným zásahem správního orgánu vztahující se k přestavbě a přístavbě RD čp. 4 v k.ú. Kouty u Třebíče a navrhl soudu, aby žalovanému bylo zakázáno porušovat žalobcovo vlastnické právo k pozemku parc. č. st. 7/2 v k.ú. Kouty u Třebíče, zapsané na LV 239 v katastru nemovitostí u Katastrálního úřadu pro Vysočinu, katastrální pracoviště Třebíč, umožněním umístění a užívání garáže na pozemku parc. st. č. 7/1 v k.ú. Kouty u Třebíče a obci Kouty zapsaného v katastru nemovitostí na LV 282 u Katastrálního úřadu pro Vysočinu, katastrální pracoviště Třebíč, která je provedena v rozporu s právními předpisy a žalovanému přikázal, aby obnovil stav před tímto zásahem. Žalobce dále navrhl, aby soud žalovanému zakázal porušovat žalobcovo vlastnické právo k domu čp. 83 umístěnému na pozemku parc. č. st. 7/2 a 7/3 v k.ú. Kouty u Třebíče, zapsaném na LV 239 v katastru nemovitostí, u Katastrálního úřadu pro Vysočinu, katastrální pracoviště Třebíč, jakož i jeho právo na soukromý a rodinný život umožněním provedení přístavby rodinného domu čp. 4 umístěného na parc. st. č. 7/1 v k.ú. Kouty u Třebíče a obci Kouty, zapsaného v katastru nemovitostí na LV 282 u Katastrálního úřadu pro Vysočinu, katastrální pracoviště Třebíč, která je provedena v rozporu s rozhodnutím Úřadu městyse Okřížky – stavebního úřadu sp.zn. Výst. 972/08-M ze dne 10.10.2008 a žalovanému aby bylo přikázáno obnovit stav před tímto zásahem. Podle žalobního tvrzení byl nezákonný zásah formálně zachycen v kolaudačním souhlase ze dne 5.2.2010, sp.zn. Výst. 11/10-C, který umožnil užívání staveb vystavěných v rozporu se stavebním povolením. Protiprávnost takového postupu je zřejmá a pokud dochází k toleranci takového jednání, jedná se o zásah správního orgánu, který je nezákonný. Stavby provedené v rozporu se stavebním povolením stále stojí, jedná se o zásah, který stále trvá. Žalobce byl zásahem žalovaného, kterým bylo umožněno užívat přístavbu rodinného domu provedenou ve vyšším rozsahu než bylo povoleno, přímo zkrácen na svých vlastnických právech k sousednímu pozemku, je porušováno žalobcovo vlastnické právo i jeho právo na soukromý a rodinný život. Žalobce tvrdí, že nebyly naplněny podmínky souladu stavby se stavebním

povolením, skutečné provedení stavby neodpovídalo dokumentaci předložené stavebnímu úřadu stavebníkem, stavba nesplňovala obecné požadavky na výstavbu, a proto nemohl žalovaný kolaudační souhlas udělit. Žalobce brojí proti situaci, kdy je nucen trpět umístění a užívání staveb provedených v rozporu s právem, nebyl rovněž dodržen požadavek umístění garáže ve vzdálenosti minimálně 2 m od společné hranice, ve vztahu ke stavbě nástavby, která je vyšší než bylo uvedeno ve stavebním povolení, pak dochází ke stínění pozemku žalobce, jakož i k narušení jeho práva na soukromý a rodinný život ve větším rozsahu, než v jakém by k němu docházelo při provedení stavby v souladu se stavebním povolením.

K žalobě na ochranu před nezákonným zásahem se rovněž vyjádřil žalovaný, který uvedl, že v rámci závěrečné kontrolní prohlídky zjistil pouze drobné odchylky oproti původní projektové dokumentaci, tyto odchylky však nevyžadovaly nové řízení o změně stavby a byly zakresleny jen do projektové dokumentace. Přestavba a přístavba RD čp. 4 byla dokončena v souladu s platným dodatečným stavebním povolením a byl proto vydán kolaudační souhlas, neboť stavba je schopna plnit podmínky ochrany života s zdraví osob nebo zvířat anebo životního prostředí nezbytného pro jeho užívání, neohrožuje bezpečnost a nemá negativní vliv na sousedy, neboť byly dodrženy obecné požadavky na výstavbu, včetně zajištění bezbariérového užívání stavby, takže nejsou důvody pro zrušení kolaudačního souhlasu. Žalovaný proto navrhl zamítnutí žaloby.

Osoba zúčastněná na řízení k nově podané žalobě ve svém vyjádření uvedla, že veškeré námitky byly již vyřešeny v soudním řízení vedeném u Krajského soudu v Brně pod sp.zn. 31Ca 126/2009 a ke kasační stížnosti žalobce též u Nejvyššího správního soudu ve věci vedené pod sp.zn. 8 As 20/2011, který zamítl kasační stížnost žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně. Osoba zúčastněná na řízení se dovolává závěrů soudu obou stupňů uvedených v citovaných rozsudcích s tím, že nyní žalobce zpracoval žalobu novou, přičemž předpoklady pro podání žaloby dle § 65 s.ř.s. a dle § 82 s.ř.s. jsou odlišné. Osoba zúčastněná na řízení upozorňuje, že velké množství námitek žalobce již bylo vypořádáno v rámci souvisejícího řízení o předchozí žalobě žalobce ze dne 2.2.2009, kterou brojil proti stavebnímu povolení a veškeré tyto námitky byly již Krajským soudem v Brně i Nejvyšším správním soudem vyřešeny. V této žalobě vznáší žalobce prakticky jedinou novou námitku, a to, že stavba je o metr vyšší než byla povolena. Jednalo se o drobnou odchylku oproti původní projektové dokumentaci schválené ve stavebním řízení, která byla zanesena do projektové dokumentace, a protože nešlo o odchylku podstatnou byl vydán kolaudační souhlas. Ten se nevydává ve stavebním řízení a veřejnost ani dotčení vlastníci se kolaudačního řízení účastnit nemohou. Osoba zúčastněná na řízení tvrdí, že žalobce žádné právo na námitky v průběhu kolaudačního řízení nemá a takové právo ze žádného právního předpisu pro žalobce neplyne. Kolaudační souhlas není správním rozhodnutím, je pouze dokladem o povoleném účelu užívání stavby. Žalobcem tvrzený zásah do právní sféry by musel být prokázán, k čemuž podle názoru osoby zúčastněné na řízení nedošlo. Naopak připomínky žalobce byly brány správním orgánem v úvahu a respektovány v řízení, jehož byl žalobce účastníkem a vznášel stejné námitky jako nyní.

Původní žalobou bylo napadeno rozhodnutí žalovaného ze dne 5.2.2010, sp. zn. Výst. 11/10-C, kterým bylo rozhodnuto podle § 122 stavebního zákona o žádosti stavebníka ze dne 7.1.2010 o kolaudační souhlas, který je dokladem o povoleném účelu užívání stavby

„Přestavba a přístavba RD č.p. 4 na pozemku st. p. 7/1 v katastrálním území Kouty u Třebíče provedené podle dodatečného stavebního povolení ze dne 10.10.2008 pod č. j. Výst. 972/08-M.

Při plné vázanosti rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 18.12.2012, č.j. 9 As 161/2012, který dovodil, že je na místě umožnit žalobci doplnění žaloby výzvou dle § 37 odst. 5 s.ř.s. ve smyslu zásahové žaloby, pak zdejší soud vyzval žalobce k doplnění žaloby původně podané na přezkoumání správního orgánu tak, aby žaloba byla doplněna jako žaloba zásahová, když podání ze dne 27.12.2010 označené jako žaloba proti rozhodnutí správního orgánu nemohlo být v podané podobě jako žaloba zásahová v řízení dle § 82 a násl. s.ř.s. projednáno, neboť náležitosti vyplývající z ust. § 82 a násl. s.ř.s. jsou odlišné od náležitostí požadovaných pro řízení podle ust. § 65 a násl. s.ř.s.

K aktivní žalobní legitimaci nejprve soud uvádí, že aktivně legitimovaným k podání žaloby na ochranu před nezákonným zásahem je ve smyslu ustanovení § 82 soudního řádu správního každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo. Aktivní legitimace žalobce se tak zakládá pouhým tvrzením dotčení na jeho právech.

Otázkou aktivní legitimace v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem se také opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém usnesení ze dne 16. 12. 2008, č. j. 8 Aps 6/2007-247, vyslovil, že „*postavení žalobce jako účastníka řízení o žalobě podle ustanovení § 82 soudního řádu správního je [...] dáno jeho tvrzením. Citované ustanovení § 82 soudního řádu správního tak pod nadpisem „aktivní legitimace“ vymezuje okruh tvrzení, která musí žalobce podat, aby jeho procesní úkon (žaloba) měl zamýšlené účinky, tj. dal vzniku příslušnému procesně právnímu vztahu a vedl soud k rozhodnutí, tj. výroku směřujícímu k ochraně veřejného subjektivního práva. V průběhu řízení je proto nutno zkoumat, zda žalobce tvrzenou aktivní věcnou legitimaci k podání žaloby skutečně měl, resp. zda se žalovaný státní orgán tvrzeného zásahu do veřejných subjektivních práv skutečně dopustil (zda je tedy skutečně věcně pasivně legitimován). V tomto smyslu je třeba institut aktivní legitimace chápat v tradičním pojetí jako oprávnění vyplývající z hmotného práva; má ji ten z účastníků, komu svědčí subjektivní právo nebo povinnost, o něž se v řízení jedná. Posouzení jednotlivých definičních znaků tvrzeného nezákonného zásahu (zkrácení na právech, nezákonnost zásahu) představuje vždy úvahu ve věci samé, která v konečném důsledku může vést nanejvýš k zamítnutí žaloby (se závěrem, že k tvrzenému zásahu vůči žalobci nedošlo, nebo že k němu sice došlo, nebyl však nezákonný, anebo sice nezákonným byl, avšak žalobce jím nebyl přímo zkrácen na svých subjektivních právech) - § 87 odst. 3 soudního řádu správního - nikoliv k jejímu odmítnutí pro neodstranitelný nedostatek podmínek řízení. Jednotlivé definiční znaky aktivní legitimace k žalobě podle § 82 soudního řádu správního nepředstavují speciální formulace podmínek řízení, při jejichž „zjištěné absenci“ se klade absolutní překážka postupu procesu, takže soud nemůže vydat rozhodnutí o věci, o kterou běží.“*

Otázku aktivní žalobní legitimace žalobce ve smyslu ustanovení § 82 soudního řádu správního jako podmínku řízení (podmínku přípustnosti žaloby) však nelze směřovat s otázkou aktivní věcné žalobní legitimace, tedy s otázkou důvodnosti žaloby.

Úspěch žaloby rozhodující měrou odvisí od toho, zda v řízení bude prokázáno, že žalobce skutečně, jak v žalobě tvrdí, byl na svých právech zkrácen nezákonným zásahem. Žalobu sám zákonodárce nekoncepoval jako *actio popularis*, ale jako nástroj k ochraně veřejného subjektivního práva; účelem soudního řízení správního je podle ustanovení § 2 soudního řádu správního poskytnutí ochrany veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob. To, že žalobní legitimace je podmíněna tvrzením o zkrácení na právech, jen předznamenává, že předpokladem úspěchu v řízení samotném (věcnou legitimací) je požadavek, aby v řízení bylo prokázáno, že k takovému ukrácení na právech skutečně došlo.

Otázka, zda se v případech vydávaných kolaudačních souhlasů pojmově může jednat o zásah byla vyřešena jak usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18.9.2012, č.j. 2 As 86/2010-76, tak v dané věci pro soud závazným rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 18.12.2010, č.j. 9 As 161/2012. K tomu dále soud připomíná též usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 12. 2008, č. j 8 Aps 6/2007-247, z něhož vyplývá, že *„posouzení, zda úkon správního orgánu může být pojmově nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením ve smyslu § 82 soudního řádu správního, je otázkou důvodnosti žaloby (součástí rozhodnutí ve věci samé), nikoli otázkou existence podmínek řízení dle § 46 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního“*.

Krajský soud v Brně poté po změně žaloby věc meritorně projednal, tak, jak byl zavázán citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu v této věci, a vyšel z toho, že předmětem řízení a možným nezákonným zásahem v dané věci bylo vydání souhlasu s užíváním stavby opřené o ust. § 122 stavebního zákona, které upravuje vydání kolaudačního souhlasu. Podle odst. 3 tohoto ustanovení při závěrečné kontrolní prohlídce stavební úřad zejména zkoumá, zda stavba byla provedena v souladu s ohlášením stavebnímu úřadu, podle vydaného stavebního povolení a ověřené projektové dokumentace a zda jsou dodrženy obecné požadavky na výstavbu, zda skutečné provedení stavby, nebo její užívání nebude ohrožovat život a veřejné zdraví, bezpečnost nebo životní prostředí. Nejistí-li stavební úřad žádné závady, které by mohly bránit bezpečnému užívání stavby a nejistí-li ani rozpor se závaznými stanovisky, je povinen vydat do 15-ti dnů ode dne provedení závěrečné kontrolní prohlídky kolaudační souhlas, který je dokladem o povoleném účelu užívání stavby. Z poslední věty ust. § 122 odst. 3 stavebního zákona plyne, že kolaudační souhlas není správním rozhodnutím. Užší vymezení účastníků (oproti řízení stavebnímu) je odůvodněno tím, že účelem tohoto řízení je fakticky posouzení, zda byla určitá stavba postavena v souladu se stavebním povolením a projektovou dokumentací ověřenou ve stavebním řízení. Účast jiných osob než uvedených v § 133 odst. 4 stavebního zákona není zákonem připuštěna a byla by nadbytečná právě z toho důvodu, že stanoviska jiných osob k uskutečněné stavbě již byla zohledněna ve stavebním povolení, jímž se stavebník musí řídit.

Účelu kolaudačního řízení a otázky účastenství vlastníků sousedních nemovitostí v něm se podrobně věnoval rovněž Ústavní soud ve skutkově obdobné věci (žaloba vlastníka sousední nemovitosti proti kolaudačnímu rozhodnutí) v usnesení ze dne 27. 9. 2005, sp. zn. I. ÚS 376/02. Po rozsáhlé explikaci problému a porovnání postavení vlastníka pozemku pod kolaudovanou stavbou (který byl začleněn do okruhu účastníků kolaudačního řízení na základě nálezu Ústavního soudu publikovaného pod č. 95/2000 Sb.) s postavením

vlastníka sousedních nemovitostí pak dospěl k následujícímu závěru: „Ústavní soud na jedné straně zvažoval možný zásah do ústavně zaručených práv stěžovatele vydáním kolaudačního rozhodnutí (od jehož vydání může stavba legálně fungovat a její existence a její používání v dalším fungování vyvolávat imise, které zasahují do práv vlastníků okolních nemovitostí) a na druhé straně možný zásah do práv vlastníka stavby, o jehož stavbě bylo rozhodnuto již v územním řízení a řízení o povolení stavby. Možnost, že by do závěrečné fáze stavebního řízení - kolaudace - mohl pravidelně (po zrušení § 78 odst. 1 StZ a novém rozšíření účastníků kolaudačního řízení) zasahovat velmi široký okruh dalších účastníků, by právě tento zásah do práv majitele stavby představovala. V dané věci se tedy jedná v podstatě o horizontální konflikt ústavně zaručených práv vlastníků okolních pozemků a vlastníka stavby. Ústavní soud se nedomnívá, že by bylo nutné definici účastníků stavebního kolaudačního řízení nadále rozšiřovat tak, aby i v rámci tohoto řízení byla zajištěna ochrana všech potenciálně ohrožených práv vlastníků okolních nemovitostí. Právní řád je nutné vidět v jeho celistvosti, takže ochrana vlastnických práv při střetu zájmů vlastníků sousedních nemovitostí je v modelově podobných případech, za současného právního stavu, přiměřeně zajištěna v rámci ustanovení § 127 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů. To přirozeně neznamená, že zákonodárce se nemá snažit rozšiřovat standard ochrany těchto práv vytvářením dalších institutů v rámci práva soukromého nebo veřejného. Znamená to pouze, že v daném případě není nutné a vhodné rozšiřovat okruh účastníků kolaudačního řízení, protože stěžovatel se může domoci ochrany svého vlastnického práva v občanskoprávním řízení před obecným soudem.“

Pokud tedy Ústavní soud považuje za ústavně konformní skutečnost, že vlastník sousední nemovitosti není účastníkem kolaudačního řízení s tím, že tento vlastník má svá práva hájit především v územním a stavebním řízení, pak převzal zdejší soud tyto závěry při svém rozhodování a shledal důvodnou námitku žalobce ohledně jeho neúčasti při závěrečné kolaudační prohlídce. Při ní stavební úřady jsou tu právě od toho, aby na dodržování zákonných a podzákonných stavebních předpisů dohlížely. Pokud by přesto byla zkolaudována stavba, která by vykazovala nedostatky, má vlastník sousední nemovitosti k dispozici jiné právní prostředky své ochrany, jmenovitě žalobu podle § 127 občanského zákoníku. V souladu s názorem Ústavního soudu má i zdejší soud za to, že případný (budoucí) vliv užívání či provozu stavby na práva vlastníka sousední nemovitosti neodůvodňuje účast vlastníka sousedních nemovitostí v kolaudačním řízení. Byť se argumentace Ústavního soudu shora citovaná vztahovala k dřívější právní úpravě stavebního zákona a souvisejících předpisů, má zdejší soud za to, že ji lze plně vztáhnout i na současnou právní úpravu týkající se účastenství při kontrolní závěrečné prohlídce a vydání následného kolaudačního souhlasu. Vlastník sousední nemovitosti proto nemůže úspěšně v žalobě proti kolaudačnímu souhlasu tvrdit, jak argumentuje žalobce, že byla jeho právní sféra zasažena postupem správního orgánu v předcházejícím řízení, zvláště pak, když žalobce všech svých oprávnění v předcházejícím řízení využil, včetně využití následné soudní ochrany v řízení o žalobě proti dříve vydanému stavebnímu povolení.

V dané věci je nutno zdůraznit, že práva žalobce byla dostatečně chráněna jeho účastenstvím v řízení o povolení stavby, svá práva žalobce v plné šíři uplatňoval jako účastník řízení o dodatečném povolení stavby, což vyplývá jak z rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 24.11.2010, č.j. 31Ca 126/2009-91, tak rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne

30.4.2012, č.j. 8 As 20/2011-131, na jehož závěry zdejší soud jak účastníky řízení, tak osobu zúčastněnou na řízení, plně odkazuje. Z obsahu nyní podané zásahové žaloby lze dovodit, že námitky žalobcem uplatněné jsou shodné s námitkami, uplatněnými žalobcem v předcházejícím řízení, v němž bylo soudem přezkoumáno rozhodnutí o dodatečném povolení stavby „Přestavba a přístavba rodinného domu Kouty č.p. 4“ na pozemku st. p. 7/1 v k.ú. Kouty u Třebíče. V tomto řízení byly již oběma soudy námitky žalobce vypořádány a jedná se o shodné námitky, které jsou opakovaně uplatňovány také v této zásahové žalobě. Bylo-li žalobci umožněno projednání věci před soudem na základě zásahové žaloby v řízení podle § 82 a násl. s.ř.s., pak je zapotřebí vycházet z toho, že předmětem této žaloby je kolaudační souhlas s užíváním stavby provedené podle dodatečného stavebního povolení ze dne 10.10.2008 pod č.j. Výst. 972/08-M, podle něhož šlo o vymezení účelu užívání stavby na základě stavebního povolení, podle něhož vznikla přestavbou a přístavbou jedna bytová jednotka. Závěrečná kontrolní prohlídka byla provedena 29.1.2010 se závěrem, že při místním šetření nebyly zjištěny závady bránící užívání stavby. Z odůvodnění kolaudačního souhlasu je rovněž patrné, že při závěrečné kontrolní prohlídce stavby nebyly zjištěny závady bránící jejímu bezpečnému užívání a bylo zjištěno, že skutečné provedení stavby a její užívání nebude ohrožovat život a veřejné zdraví, život a zdraví zvířat, bezpečnost anebo životní prostředí, a proto byl vydán kolaudační souhlas s užíváním stavby. Zásahová žaloba se tak mohla týkat pouze skutečností vztahujících se k tomuto vydanému kolaudačnímu souhlasu s užíváním stavby ze dne 5.2.2010. Podle shora citovaného obsáhlého petitu žalobního návrhu je zřejmé, že se žalobce v tomto řízení domáhá u soudu vyslovení zákazu o porušování žalobcova vlastnického práva, příkazu k obnovení stavu před zásahem, a to nejen umožněním provedení přístavby a přestavby rodinného domu čp. 4, ale též umístěním a užíváním garáže údajně provedené v rozporu s právními předpisy. Petit zásahové žaloby, tak jak byl formulován, je zcela v rozporu s předmětem řízení vymezeným žalobou původně podanou podle § 65 a násl. s.ř.s. datovanou dnem 27.12.2010, o níž soud již dvakrát rozhodoval. Podle přesvědčení tohoto soudu bylo na žalobci argumentovat údajně nezákonným zásahem právě ve vztahu k vydanému kolaudačnímu souhlasu, jenž byl předmětem původního řízení, smyslem nově otevřeného řízení však rozhodně nemohlo být umožnit žalobci uplatnění argumentů nad rámec řízení původního. Účelem vydaného souhlasu, které má představovat údajně nezákonný zásah bylo deklarovat soulad stavby s vydaným stavebním povolením. Kolaudační souhlas, jak vyplývá z ust. § 122 stavebního zákona je dokladem o povoleném účelu užívání stavby, předmětem je vymezení účelu užívání stavby v rámci jedné bytové jednotky se závěrem kontrolní prohlídky o nezjištění závad, které by bránily vymezenému účelu užívání staveb. V případě nepodstatných odchylek či zjištění nepodstatných závad umožňuje zákon postup podle § 121 stavebního zákona, když jsou vyznačeny v dokumentaci skutečného provedení stavby, takže je stavební úřad fakticky jen vezme na vědomí, aniž by bylo nutno dále formálně reagovat. V postupu stavebního úřadu a vydání kolaudačního souhlasu s užíváním stavby, jak učinil stavební úřad v této věci, neshledal soud nezákonný zásah, neboť bylo postupováno v souladu se zákonem, jakož i vyhláškou č. 526/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení stavebního zákona ve věcech stavebního řádu (§ 12 citované vyhlášky).

S žalobcem uplatněnou argumentací z důvodů uvedených výše se soud neztotožnil, ani neshledal důvod zásah žalovaného označit za nezákonný a rozporný s právními předpisy, jak se žalobce domáhal. Rozhodně pak soud neshledal žádný důvod rozhodnout ve smyslu formulovaného žalobního petitu tak, jak žalobce navrhoval, když ten jde zcela mimo rámec

předmětu daného řízení. Za tohoto stavu věci soudu nezbylo, než žalobu v souladu s ustanovením § 87 odst. 3 soudního řádu správního jako nedůvodnou zamítnout. O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, poté, kdy účastníci řízení s takovým postupem vyslovili souhlas (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi účastníky je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 věta první soudního řádu správního, podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníku, který ve věci úspěch neměl. Podle § 110 odst. 3 s.ř.s. zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, rozhodne krajský soud i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalobce z procesního hlediska nebyl ve věci úspěšný, proto právo na náhradu nákladů řízení nemá, úspěšnému žalovanému pak žádné náklady nad rámec jeho jinak běžné administrativní činnosti nevznikly. Proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Kasační stížnost je nepřijatelná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

V Brně dne 17. července 2013

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v. r.
předsedkyně senátu